

[Knud Kristensen.]

Og ser vi paa Medlemmerne herinde i denne Sal, vil vi saa hævde, at de, som er 60 Aar, er færdige til at gaa paa Aftægt, er Svæklinge, hvis Arbejde ingen Værdi har? Ja, ser vi paa Regeringen, paa den forreste Bænk dér, hvor mange er der dér under 60 Aar? Er det da en Erkendelse af, at det er Svæklinge, hvis Arbejdsindsats ingen Værdi har? Det vil jeg dog mene, at selv Regeringspartierne vilde have lidt svært ved at hævde.

Derfor siger jeg, at denne Tale om, at man, naar man er 60 Aar, er saa svækket, at ens Arbejdsevne ingen samfundsmæssig Værdi har, er ganske urigtig, og den er ganske i Modstrid med de faktiske Forhold.

Jeg ser da ogsaa, at man i Bemærkningerne til Lovforslaget som Begrundelse for det er inde paa den Tanke, at det er en Krisetid, at det er vanskeligt for Befolkningen, og ogsaa for de noget ældre, at faa Arbejde i disse Krisetider. Det vil altsaa sige, hvis denne Opfattelse skal gøres gældende, at man er ved at omdanne Aldersrenteloven til en almindelig Kriselovgivning, og jeg vil meget bestemt advare imod, at man slaar ind paa denne Vej. Vær forvisset om, at Indførelsen af dette vil medføre, at det er, om ikke umuligt, saa dog i allerhøjeste Grad vanskeligt, og det af mange forskellige Grunde, at komme væk fra den, baade af materielle, moralske og politiske Grunde. Jeg vil vove at spaa, at er først denne Bestemmelse indført, vil det være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at komme væk fra den, inden det hele bryder sammen — og det er vel ikke gennem den Udvej, nogen af os ønsker, at man skal komme væk fra disse Forhold.

Det er ganske givet, at en saadan Bestemmelse vil medføre kolossalt forøgede Udgifter for det offentlige. En Række af Medborgere vil møde med Loven i Haanden og sige: Giv os Aldersrente, ingen kan nægte os den — og mange vil blive tvunget til at tage den. Jeg føler mig overbevist om, at inden for Organisationerne vil der blive lagt et moralsk Pres paa Folk, som har opnaaet 60 Aars Alderen, og som derfor kan faa Aldersrente, fra deres Kammeraters Side, som er indstillet saadan, at der er for lidt Arbejde: I maa væk, vi maa til, I holder Pladsen besat for os, Samfundet har tilbudt jer, at I kan leve paa det offentlige, I har nu gjort jeres Dagsgerning, I er i Vejen her, og vi maa til! Det er maaske ikke saadan, at man vil offentligt proklamere det; men vær overbevist om, at saadan vil Tankegangen blive, og Tusinder og atter Tusinder

af Medborgere vil blive nødt til at tage Aldersrente, selv om de godt kunde ønske at fortsætte nogen Tid endnu.

Derfor vil denne Reform blive en kolossal Byrde paa Samfundet i de kommende Tider. Naar dertil saa lægges, at disse Aldersklasser vokser og vokser i Forhold til de Befolkningsdele, som skal betale, skal man nok inden for en kortere Tid faa Kærligheden at føle ved en saadan Reforms Gennemførelse. Og tro ikke, at denne Byrde paa Samfundet vil blive lagt alene paa de velhavende, paa dem, der har de store Indtægter! Det lader sig simpelt hen ikke gøre, uden at de paa anden Vis vælter den over paa den arbejdende Befolkning. Det er ogsaa et Fingerpeg i saa Henseende, at samtidig med at man begynder at gennemføre dette, forhøjer man Kontingenterne for alle. Det vil altsaa sige, at de 60-aarige, som maaske i visse Tilfælde kan have en lidt nedsat Arbejdsevne, men som til Gengæld i Regelen har en mindre Forsørgerbyrde, nu skal forsørges af dem, som i Forvejen skal sørge for den kommende Slægts Opdragelse og forsørge den.

Jeg føler mig overbevist om, at alle, der har en Smule økonomisk Forstaaelse, vil fortryde denne Reform, naar Tiden kommer. Det vil vise sig at blive en Byrde for Samfundet, som den arbejdende og jævne Del af Befolkningen vil komme til at betale i dyre Domme. Man vil svække og undergrave Selvhjælpstiljen i Befolkningen og Lysten til at klare sig selv saa længe som muligt.

Jeg slutter mig til den ærede sidste Taler med Hensyn til, at hvis man mener, at man har Raad til det, lad os saa tage et særligt Hensyn til dem, som nu har Aldersrente, de, som er vanskeligt stillede, og jeg vil tilføje: lad Fradragene for dem, der har noget, blive lempeligere. Derigennem vil man i stærkere Grad understrege Interessen hos den enkelte til at klare sig selv og faa saa stor Indtægt som muligt, derigennem vil man gavne Samfundet, og derigennem vil man underbygge Opretholdelsen af en forsvarlig Sociallovgivning i den kommende Tid. Men den største Fare og den mest effektive Maade at undergrave den sociale Lovgivning paa er at spænde den over Gævind, saadan at Befolkningen til sidst ikke kan bære den. Derfor advarer jeg endnu en Gang imod, at man gaar til saadanne Foranstaltningers Gennemførelse.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.